

og de interesser, der er krænket ved lovovertrædelser.

Hertil kommer, at handlinger, der nægtes udlevering for efter udleveringslovens § 5, efter omstændighederne kan strafforfølges i Danmark, jf. straffelovens §§ 7-8.

Justitsministeriet finder det således af principielle grunde rigtigst, at adgangen til at nægte udlevering for politiske lovovertrædelser fastholdes i videst muligt omfang. Justitsministeriet finder derfor, at Danmark bør benytte adgangen efter artikel 5, stk. 2, til at begrænse pligten til udlevering for politiske forbrydelser, således at der alene er pligt til at udlevere, hvis den pågældende handling må anses for omfattet af terrorismekonventionens artikel 1 eller 2.

Det foreslås derfor, at der som stk. 3 i udleveringslovens § 5 indsættes en bestemmelse, hvorefter bestemmelsens stk. 1-2 ikke finder anvendelse ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union, når handlingen er omfattet af artikel 1 eller 2 i Den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den pågældende bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 2.

4. Fiskale lovovertrædelser

4.1. Gældende ret

Efter artikel 2 i den anden tillægsprotokol til 1957-konventionen, jf. bekendtgørelse nr. 108 af 11. november 1986, kan udlevering ske for forbrydelser i forbindelse med skatter, afgifter, told og valutaveksling, hvis forbrydelsen efter den anmodede parts lovgivning udgør en tilsvarende lovovertrædelse. Udlevering kan ikke nægtes med den begrundelse, at der ikke efter den anmodede parts lovgivning opkræves samme slags skatter eller afgifter eller ikke er fastsat regler om skatter, afgifter, told eller valutaveksling svarende til reglerne i den begærende parts lovgivning.

Udlevering for sådanne lovovertrædelser kan ske både efter *udleveringsloven* og *den nordiske udleveringslov*. Der er da heller ikke i forbindelse med ratifikationen af den nævnte tillægsprotokol taget forbehold over for artikel 2.

4.2. EU-udleveringskonventionen

EU-udleveringskonventionen indeholder i artikel 6 en bestemmelse, der svarer til artikel 2 i den anden tillægsprotokol til 1957-konventionen.

Endvidere gives i artikel 6, stk. 3, mulighed for at tage forbehold om kun at tillade udlevering for forhold, der kan tænkes at udgøre en overtrædelse af

lovgivningen vedrørende punktafgifter, moms eller told.

4.3. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 4.1. om gældende ret ovenfor, er udlevering for fiskale lovovertrædelser allerede i dag mulig efter udleveringsloven og den nordiske udleveringslov. Der findes derfor ikke behov for at tage forbehold ved tiltrædelsen af EU-udleveringskonventionen eller foreslå ændringer i lovgivningen på dette punkt.

5. Udlevering af egne statsborgere

5.1. Gældende ret

Efter *udleveringslovens* § 2 kan en dansk statsborger ikke udleveres fra Danmark. Bestemmelsen er i lighed med forbudet mod udlevering for politiske lovovertrædelser udtryk for et centralt princip i dansk udleveringslovgivning. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med artikel 6, stk. 1, litra a, i 1957-konventionen, hvorefter en kontraherende stat er berettiget til at afslå udlevering af egne statsborgere. Ordet »statsborger« omfatter efter den erklæring, der er afgivet ved Danmarks ratifikation af 1957-konventionen, personer, der har statsborgerret eller fast bopæl i et af de nordiske lande. Det indebærer bl.a., at Danmark efter 1957-konventionen ikke er folkeretligt forpligtet til at udlevere personer med opholdstilladelse i Danmark som flygtninge eller nordiske statsborgere.

Den *nordiske udleveringslov* tillader i begrænset omfang udlevering af danske statsborgere, hvilket bl.a. har baggrund i det nære retsfællesskab mellem de nordiske lande. Efter denne lovs § 2 kan en dansk statsborger udleveres, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller den handling, der ønskes udlevering for, eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

5.2. EU-udleveringskonventionen

Efter artikel 7 kan udlevering af egne statsborgere som udgangspunkt ikke afslås. Der kan dog tages forbehold om ikke at tillade udlevering eller kun at tillade udlevering på nærmere angivne betingelser. Et sådant forbehold skal fornyes hvert 5. år for at bevare sin gyldighed.

Danmark, Finland og Sverige har ved undertegnelsen af konventionen afgivet en erklæring, hvori disse lande bekræfter, at de ikke vil påberåbe sig de erklæringer, de har fremsat i medfør af artikel 6, stk. 1, i 1957-konventionen som begrundelse for at nægte at